

El món de colors de l'Eric

A la petita ciutat de Berga, vivia un nen anomenat Eric. L'Eric era especial no només pel seu somriure contagiós sinó també perquè veia el món d'una manera que els altres no podien: ell veia els colors de les emocions. La tristesa era blava com el cel d'un dia plujós, l'alegria brillava com taronges i grocs del sol de la tarda, i la ràbia era vermella com les roses del jardí de la seva àvia.

Un dia, a l'escola, l'Eric va notar que el seu amic Martí portava una aura grisa molt fosca. En Martí solia tenir un groc brillant, ple d'energia i rialles. Preocupat, l'Eric es va apropar a ell durant l'hora del pati.

—Martí, et veig una mica gris avui. Vols parlar-ne? —va preguntar l'Eric, posant la seva mà sobre l'espatlla del seu amic.

En Martí va mirar l'Eric amb sorpresa. No estava acostumat que algú notés com se sentia tan ràpidament.

—És que em sento trist. La meva gossa, la Lluna, està malalta i no sé què fer —va confessar en Martí, mentre unes llàgrimes començaven a formar-se als seus ulls.

L'Eric, recordant les paraules de la seva mare sobre com les paraules poden ser tan curatives com una medicina, va decidir compartir amb en Martí el secret dels colors.

—Martí, quan em sento trist, intento pensar en colors càlids, com el groc del sol o el vermell de les roses. També ajuda a parlar-ne. I ara, per què no dibuixem la Lluna envoltada de colors alegres? Potser així, en enviar bones

vibracions, ens sentirem una mica millor.

Els dos amics van passar la resta de l'hora del pati dibuixant. En Martí va escollir colors vius per pintar la seva estimada gossa, i a poc a poc, la seva aura grisa va començar a tenir pinzellades de groc.

Amb el pas dels dies, la Lluna va començar a recuperar-se, i en Martí també. Va aprendre de l'Eric que expressar les seves emocions i compartir els seus sentiments podia transformar la tristesa en esperança.

L'Eric va continuar ajudant els seus companys a comprendre i expressar els seus sentiments a través dels colors, ensenyant-los que cada emoció tenia la seva bellesa i lloc en el món. I així, Berga va esdevenir un lloc una mica més colorit i alegre, gràcies a un nen que podia veure el món de colors.